

CATALUNYA SOCIAL

Organ d'ACCIO SOCIAL POPULAR

Any XV. Núm. 755

Un any, 12 ptes. — Núm. solt, 25 cts.

21 març 1936

PUBLICACIÓ
SETMANAL

Redacció i Administració
Carrer del Pi, 12, principal

Telèfon 21160
BARCELONA

Cal treballar a fons

La tasca social, que val tant com dir feina de recristianització del poble treballador, és una tasca que cal portar a terme molt de pressa. No tinguem massa esperança d'èxits ràpids, pel que es refereix a les generacions obreres d'avui, que estan emmetzinades pel virus marxista i rebel. Però quan el desencís revolucionari, que no pot tardar a venir, sia un fet, llavors cal que l'obrer trobi els braços oberts del sindicalisme cristià, que li donarà pau moral i benestar material; i cal que trobi un esperit patronal ben diferent del que ha trobat fins avui, en general i per desgràcia de tots.

No ens cal preconitzar solucions. El benemèrit P. Vicent ja deia, al seu temps, que en el terreny de les paraules està tot dit; i que obres són el que ens cal. I si ell, quaranta anys abans d'ara, ja pronunciava aquests mots, què ens caldria dir a nosaltres, en el moment present?

No es tracta pas de produir trasbalsos en la vida industrial i del treball. En tenim prou amb institucions de caire modest, però que, poc a poc, han de fer veure els seus resultats de pau social i assenyalar el camí per a institucions de més volada i complexitat. Ací en tenim una, per exemple: el subsidi familiar. No fa gaire temps que un grup de patrons de Reus, afiliats a l'Acció Social Popular, l'han establert. I a mitjans de l'any 1935 era altre grup, més nombrós, de patrons de Mallorca, que s'ajuntaven per a crear el salari familiar i fundaven una Caixa Compensadora, que ha reportat a hores d'ara immensos beneficis de pau social.

Per què els exemples no es van multiplicant? Per què els patrons associats en grans unitats econòmiques no tracten de que aquestes vagin pel mateix camí? Se'ns podrà dir que en moments de crisi com els d'ara no es poden llençar iniciatives noves d'aquesta índole. Però tinguem present que si la crisi

econòmica ens empeny a tots, empeny majorment les classes més necessitades; i que la crisi és produïda, en gran part també, per la desorientació de les classes obreres, ja que davant de l'estat de coses present no se'ls ocorre més que una política d'alça de salaris i de reducció d'hores de jornada, encara que sigui enrunat l'edifici del propi treball. Les hores difícils, pastades en el dolor de tots, són les grans hores per a les generoses iniciatives, que, si momentàniament semblen carregoses i dures, a la llarga han de produir beneficis incomputables.

A Catalunya tenim ja bon llevat en aquest sentit; un seguit d'institucions modestes, però fecundes. Cal únicament que les mateixes s'estenguin al món de la gran indústria perquè ben aviat deixin sentir fruits de benestar social, que és el benestar de tots. És clar que amb això no occirem l'esperit de revolta ni de negació marxista; però podrem atenuar-lo fortament i podrem, si més no, treure'ns del damunt la responsabilitat en la causa del malestar social present. Què diran de nosaltres les generacions que vinguin, si després de tants anys de predicar doctrines socials resulta que les mateixes no han deixat rastre en la pràctica?

Amb una feina d'establir institucions socials noves, justes, i amb l'altra feina de formar l'ànima de la joventut entre les generacions del demà — feina que a la nostra terra compta amb ardits treballadors que obtenen un èxit ben remarcable —, podem encara contribuir a remeiar el malestar actual i a barrar el pas al comunisme, que ens amenaça per tot arreu.

Algú ha considerat que han contribuït al triomf esquerrà del dia 16 de febrer els jornals de fam i de misèria restablerts durant el bienni 1933-1935 per certs patrons andalusos sense consciència dels seus deures socials de cristià?

Fantasies evangèliques**Aser, amb el poble galileu, volen
Jesús per rei**

PER JORDI ARNAU

Aser, de la ciutat de Japhet, una de les de l'alta Galilea, està assegut a l'entrada de casa seva, mentre la seva muller pasta el pa de la setmana i la seva bonica filleta de deu anys fila llana, asseguda a un piló de fusta, davant del seu pare. Avui passa per la casa tota una corrua de pobres mendicaires que reben d'Aser una moneda d'argent. A tots explica la mateixa història.

— Si haguéssiu vist la meva filleta, avui fa quinze dies! Tenia la cara i el cos plens de grans de pigota, i la febre se l'emportava. Ja sabeu que, per aquest mal, Déu ens en guardi, no hi ha remei. De deu, nou són arrabassats per la mort. Jo havia perdut tota esperança, quan s'escaigué passar per la ciutat Jesús de Natzaret. Jo el vaig anar a trobar, i li vaig suplicar: «Jesús, fill de David, tingueu pietat de la meva filleta i de la seva mare i de mi. Ella s'està morint de la pigota, i nosaltres de pena i angúnia». I Jesús va venir a aquesta mateixa casa, va bufar a la cara de la nena, i la pigota va fugir com el boll de l'escaiola. Aquí la teniu; mireu-la bé, i vegeu com no li queda ni senyal. Oi, que la trobeu bonica? Jo us dic que ho és mil vegades més que abans de tenir el mal. El poder de Jesús de Natzaret, aquest gran profeta enviat per Déu a Israel. I jo li vaig dir: «Senyor, jo prometo donar una moneda d'argent a tots els pobres que la vinguin a cercar, i de la meva bossa pagaré l'anada a Jerusalem de vint d'ells, i amb ells hi aniré jo com el seu capità». Ara vosaltres donareu per mi gràcies a Déu.

La gent prenien l'almoïna i es congratulaven de la caritat d'Aser i de la seva bona fortuna en el guariment de la nena. I molts li demanven ésser de la colla que havia d'anar a la Pasqua de Jerusalem, que s'havia de celebrar passades dues setmanes.

Acabat el repartiment, Aser i la nena, abans no es fes fosc, anaren a una dotzena de cases de vídues pobres que es daven vergonya d'anar públicament a cercar l'almoïna, i a tots els repetia la mateixa història.

A la vesprada, asseguts a taula, Aser, la seva muller i la seva filleta, planejaven la sortida cap a Jerusalem, la setmana entrant. Tota la colla anirien a Cafarnaüm a visitar Jesús i a pregar-li que els acceptés per companyia en el viatge.

Quan hagué passat el dissabte, en el dia primer de la setmana entrant, la família d'Aser i els vint pobres elegits emprengueren el camí de Cafarnaüm

per pernoctar-hi. A Cafarnaüm sembla dia de festa major. De Giscala, de Japhet, de Corozain i altres vilatges del Nord de la Galilea, la gent s'havia aplegat a Cafarnaüm per emprendre el camí de Jerusalem. La multitud havia plantat les seves tendes a la vora de la mar de Galilea. Tothom parlava de Jesús i dels miraculosos guariments d'aquells dies, i tothom el vol veure i conèixer. Aser s'ha constituït cap de colla d'aquella gentada. Passada la refecció del migdia, cerquen Jesús per ací i per allà, quan un noi, fill de pescador, fa córrer aquesta veu:

— Gent d'Israel! Si cerqueu Jesús, caldrà que feu un bon camí. Veieu aquelles dues barques, mar endins, que boguen cap a Betsaida Júlia? Hi va Jesús i els seus companys. Jo he sentit com Simó, fill de Jonàs, deia: «Cal fugir, o, si no, ni temps tindrem per menjar. Menjarem pel camí, i només a les cales de l'altra banda tindrem repòs.» Ben bé, ja són a cinc estadiis lluny.

Aser va donar l'ordre:

— A Betsaida, a Betsaida!

I la gentada comença a caminar de pressa pel camí que voreja la mar.

De la barca de Simó estant es podia contemplar tota aquella multitud que vorejava el llac, i Simó digué a Jesús:

— No hem guanyat res; no hi haurà repòs per nosaltres, si arribats a l'altra banda no cerquem un amagatall.

I Jesús li respongué:

— Em toquen el cor, aquestes turbes que volen sentir parlar del regne de Déu. Caldrà atendre-les i no fer vana la seva fatiga.

El sol ja començava a declinar, quan Jesús, amb els seus, desembarcaven. Deixaren les dues barques a la cala, i ells pujaren la muntanya, vessant amunt. Les passades pluges ho havien encatifat tot d'herba tendra. No tardaren a atrapar-los els perseguidors més joves i lleugers, i Aser davant de tots. I tots cridaven:

— Ja tenim Jesús de Natzaret. Al·leluia! Voltem-lo, que no se'ns escapi!

Aser portava la primera veu en aquelles exclamacions.

Jesús els va rebre, bondadós, i els va dir:

— El regne del cel és dels agosarats, i les seves portes s'obren per la violència. Si com m'heu cercat a mi, cerqueu el regne dels cels, us dic en veritat que el tindreu.

Aser va prendre la paraula:

— Jo sé que vós teniu el poder de Déu. Poseu el regne dels cels al nostre abast, com hi poseu la salut a l'abast dels nostres malalts.

Així parlant, la multitud tingué temps d'arribar, i de totes les boques sortien aclamacions al miracler Jesús, i tots s'apilotaven entorn de Jesús, i alguns infants que també havien seguit, valent-se

eregu mil
Fernandez

Aliment complet a base de cereals i llegums. Insubstituïble
en les intoleràncies gàstriques i afeccions de l'estómac

Fernandez & Canivell
-Malaga-

de la seva poca talla, penetraven per entremig de les cames dels grans, i anaven a treure la seva innocent carona davant mateix de Jesús. Un dels deixebles s'hi enutjava i cridava:

— Què hi feu, aquí, quitxalla, que entrebanquen tothom? Lluny, lluny, que no hi teniu res a fer!

Els petits se'l miraven esporuguits, mes no es movien del lloc que tant els havia costat d'obtenir. Jesús intervingué:

— Deixeu que aquests petitets se m'acostin. Si voleu atrapar el regne dels cels, us heu de fer petits com ells. La porta d'aquest regne és baixa i estreta, i només hi passen els menuts i els humils.

Aser va cridar a la multitud:

— Veritablement, aquest és el profeta que ha de salvar Israel.

El sol estava a punt de pondre's darrera les muntanyes de la Síria, quan els deixebles deien a les multituds:

— Marxeu, que s'acosta l'hora de menjar, i aquí ningú no us en donarà. Nosaltres mateixos estem decandits de fam.

I Aser, en nom de tots, responia:

— Deixeu-los! Un dia de no menjar no mata ningú. Bé cal sofrir alguna molèstia per sentir com parla Jesús. I tothom assentia a aquestes paraules, i ningú no es movia.

Quan Jesús va sentir que es parlava de menjar, volgué posar a prova la fe dels deixebles i va preguntar a Felip:

— Felip; on podríem comprar pa per a tothom?

Felip, amb un somriure incrèdul, respongué:

— Amb dos-cents diners de pa no en tindríem prou. Ni tampoc jo sabria d'on treure ni els diners ni el pa.

Jesús li manà:

— Digues a Andreu que miri si algú porta alguna cosa.

Andreu preguntava tothom. La gent havia sortit de Cafarnaüm sense provisions, i si algú havia portat un mos de pa, ja se l'havia menjat. Llavors anà a uns pescadors que pescaven a la vora del mar, i va portar a Jesús un noi i li va presentar.

— Aquest noi és fill d'un pescador de Betsaida que amb altres estan embarcats mar endins. Per a ells porta cinc pans d'ordi, i ell s'anava a menjar dos peixets rostits que ell ha atrapat a la vora. Ja veieu que no n'hi ha per res.

Digué Jesús:

— Veurem. Feu seure tothom sobre l'herba, i

que tots preguin les oracions de l'hora del menjar.

La gent s'assegué a rotllos. Simó clavà un cop d'ull sobre la multitud i va dir al seu germà Andreu, amb to d'una certa mena d'orgull:

— Has vist? Ben bé hi ha aquí cinc mil persones.

Els convidats pregaren bo i recitant aquell salm:

— Lloï Jerusalem el Senyor, i tu, Sion, el teu Déu. Al qui va posar pau a les teves fronteres i et va atipar de pa fet amb farina flor. No ha fet tal cosa a cap altra nació. Al·leluia» (1).

Aser i els seus es constituïren servidors de l'àpat amb els deixebles de Jesús; i Jesús, beneït el menjar, els el donava a repartir i el pa i els peixos s'anaven multiplicant a les seves mans i els peixos sortien de la panera a milers (2).

Aser estava trasbalsat. Servint de rotllo en rotllo, cridava:

— Jesús de Natzaret té el poder de Déu a la seva mà. És el profeta, l'ungit de Déu, el rei d'Israel. Aquí veieu, altra vegada, el miracle del desert fet als nostres pares. Si som homes, l'hem de portar en braços a Jerusalem, i hem d'obligar Caifàs a què l'ungeixi, com féu Samuel amb David. Cent homes agosarats haig de menester. Jesús mateix ha dit que el regne dels cels és dels agosarats, i jo dic que el de la terra, també. Amb una bufada escombrarà d'Israel els romans, com va escombrar la pigota de la meua filla... Jo no menjaré un mos de pa abans de tenir cent homes al meu costat. Viva Déu, que ens faran rotllo amb el poder de Déu al nostre favor!

Cent homes i més s'alçaren i es posaren al costat d'Aser, que no havia volgut tastar ni una queixalada.

I aquella colla de valents patriotes anaren a cercar Jesús on l'havien deixat. Jesús no hi era, ni els deixebles tampoc. El sol feia estoma que s'havia amagat, i el crepuscle vespertí estava a les acaballes; però era sortida la lluna, a més de quart creixent, la lluna que havia de fer el ple per la Pasqua que s'acostava.

Aser, constituït en capità d'aquell centenar d'homes, els va manar que es quedessin allí, mentre ell i quatre més anirien a la cala a saber si els fugitius s'havien embarcat.

Tot baixant la costa, veieren mar endins dues barquetes que bogaven amb tràngol, perquè una ventada havia avalotat la mar. Reconeugué les bar-

(1) Ps. 147.

(2) Jo. 6, 1-21.

Casa centenària TRULLS

FUNDADA L'ANY 1820

Destil·leria de productes vegetals i aromàtics

Aiguanaf (d'azahar) i totes les altres aigües florals, aigües de colònia, violeta, quina (de riquíssims perfums). Essències i extractes de flors, plantes, fruites, etc.

Lloc de PLANTES DEL BOSC

(fortificant vegetal del cabell)

Despatx central:

RAMBLA D'ESTUDIS, 12 / BARCELONA

Cerebrino Mandri

Cal que ho recordeu sempre!

Res estranger no s'ha de prendre

Contra el DOLOR, tenim el

millor remei: Useu sempre

CEREBRINO MANDRI

No perjudica mai

Preparat per FRANCESC MANDRI

Metge i Químic Farmacèutic

Provença, 277 - Entrada Laboratori, Passatge Claris,

segona porta a mà dreta

BARCELONA

ques. Eren lès dels deixebles de Jesús. Havien fugit. Una figura, però, caminava per la platja, cap a la vora del mar, sobre la sorra blanquejada per la claror de la lluna. Pel caminar i per l'estatura compregué que era Jesús. Aser, exaltat, exclamà :

— Ara sí que no se'ns escapa. Arribem-nos fins la mar. Jesús no té sortida possible. Si no de bon grat, el farem seguir per força.

Tres minuts més tard, els cinc perseguidors es trobaven amb Jesús, i Aser prengué la paraula.

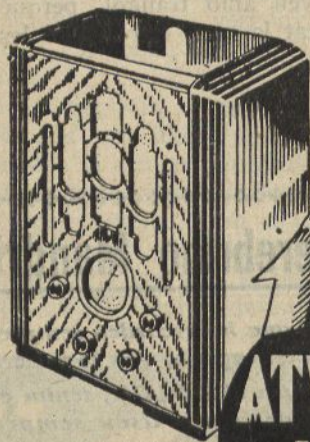
— El poble us ha elegit per rei. Seguiu-nos, que demà partirem cap a Jerusalem, a proclamar-vos per tal. Vós sou el Fill de David, el Messies d'Israel, i és hora que tot Israel us conegui i us aclami.

Jesús li respongué :

— Aser ! Aser ! Aquesta no és la meua hora. Espera't encara una mica. Els meus deixebles perillen, i vaig a salvar-los del tràngol de la mar.

I encaminant-se Jesús vers la mar, començà a penetrar mar endins com si fos terra ferma. Aser es va atansar a la mar fins mullar-se els peus. Quan veié que Jesús se li escapava de les mans de manera tan prodigiosa, Aser, amb el cap cot i les mans estirades, digué als seus companys :

— És el nostre profeta i el nostre rei ; cal, doncs, obeir-lo. Esperem que soni l'hora del triomf. Ja ho veieu ; no pot fer-se esperar.

Auto-Electricidad
— S. A. —

Diputació, 234
BARCELONA

1936
**ATWATER
KENT
RADIO**

L'hora de la caritat

PER R. RUCABADO

Et si distribuero in cibos pauperum omnes facultates meas, et si tradidero corpus meum ita ut ardeam, CHARITATEM AUTEM NON HABUERO, NIHIL MIHI PRODEST.

(Sant Pau, I Corintis, XIII).

De què volem que us parli, amics, aquesta setmana, i de què us podré parlar, si les paraules no em surten de la boca, i les que posi damunt del paper no arribaran, tal volta, als vostres ulls? Parlem, si no dels fets, de l'entranya dels fets. Si jo pogués, condensaria en un de sol tots els set-cents cinquanta articles que porto escrits en aquesta revista durant els quinze anys del diàleg setmanal. Si jo manqués, romandria en aquests set-cents cinquanta articles el meu testimoni i el meu testament. Hi ha gent que no es mobilitza més que per eleccions; jo sempre he parlat intensament, com si fossin eleccions cada diumenge i com si de l'elecció de cada diumenge en depengués la salvació del país. Tot el que porto escrit, de tan diverses matèries, però totes apuntades a un mateix fi, seria bo de repetir en el dia d'avui. La caiguda actual, i deixo a la vostra imaginació considerar-la tan alta o tan profunda com vulgueu, és la síntesi de totes les caigudes, fallides, desercions, febleses, absentismes, traïcions, errors, vanitats i mals exemples que venim denunciant i combatent ja fa quinze anys. Molts diuen: és perdre el temps, predicar a convençuts; per què no aneu a predicar als de l'altra banda? per què no aneu a predicar als obrers? —Ai, no. Jo no predico a convençuts! Contentíssim estaria d'haver convençut tots els meus lectors, tots el qui em llegeixen. Mai no he pretès convèncer els de l'altra banda, amb els quals jo no tinc contacte. Sempre he pretès persuadir i guanyar el cor dels meus pròxims, dels que em llegeixen, solen llegir-me o poden llegir-me. Si jo hagués convençut persones amigues meves, que llegeixen aquest full setmanal, alguns disbarats que han estat i que són llenya afegida al foc que ens crema, no s'haurien comès, i el món seria una mica menys dolent. Amigues meves eren les persones que podien destorbar que es fes l'*Exposició del Nu*. S'hauria pogut deturar aquell pernicios exemple, que fou un escàndol i que certament no havia pas d'atreure'ns la benedicció divina. Gent molt pròxima nostra tenia influència suficient per a impedir-ho, i no ho va impedir. Gent pròxima, lectors i amics meus, són les persones de les quals depèn la continuació de la fulla i secció de cinema en diaris i revistes catòliques, en notòria contradicció amb la ment del Sant Pare, que jamai no pot beneir la difusió en el públic cristià de l'allau de pel·lícules relaxades, equívokes, perilloses, enervants i frívoles, la propaganda de les quals no és ni edificant ni saludable. Ja ho veieu, la meua força persuasiva ha estat nul·la. Com volem que tingui poder per a convèncer els llunyans, si no puc fer penetrar el meu esperit en els pròxims? Un dels fenòmens més característics d'aquestes eleccions ha estat el nombre de catòlics que han votat les esquerres; però, no voten per l'esquerra els redactors dels diaris catòlics que paguen, escampen i d'una manera o altra no comba-

ten com deurien tantes coses que no mereixen més que censura i blasme?

No hi ha una *esquerra moral* en matèria d'art, de literatura i d'espectacles?; quantes paperetes favorables recull aquesta esquerra en les urnes de moltes redaccions amigues nostres!

El mal terrible del nostre país és aquesta *corrupció*. Corca la virior de les dretes, i converteix l'extremisme de les esquerres en un deliri africà, en una febre epilèptica. La nació està corcada de baix a dalt, o, per parlar amb exactitud, de dalt a baix. La secció cinematogràfica dels nostres confreres espanyols, que, segons tenim entès, és exemple únic en la Premsa catòlica del món, donarà idea al món catòlic de l'especial psicologia dels catòlics d'aquí, i explicarà moltes coses, de portes enfora inexplicables. Recordem aquell fet històric de monsenyor Mercier, el futur cardenal, qui vingué expressament, després de la Setmana Tràgica del 1909, a investigar les causes que feren possible que a la catòlica Espanya haguessin succeït aquells fets. En veure la quantitat i la qualitat de gent que emplenava les misses de dotze i d'una a les esglésies distingides, va dir que s'ho explicava perfectament. Igualment penso que podria dir en veure, en ple règim advers de laïcisme oficial i d'amenaça, fa cinc anys, els rotatius encarregats d'informar el nostre públic i d'organitzar l'acció, destinant tanta i tan bona part de l'espai a propagar en uns casos la frivolitat, i en altres casos la plena immoralitat cinematogràfica, que s'explica també el daltabaix del nostre catolicisme.

El mal central d'Espanya és aquesta corrupció, i tots en som culpables. Dic «en som», perquè la protesta i l'acció dels qui tenim la consciència viva d'aquest mal són també insuficients i no pas valentes. El quiosc, avui, forma la cultura popular, i està donant els seus fruits, terribles. I de la tolerància dels quioscos tots en som responsables. Mentre hi hagin aquests quioscos, succeiran aquestes convulsions epilèptiques, perquè l'epilèpsia social és produïda en aquests repugnants centres de propaganda de totes les degradacions. Un país on es venguin 150.000 números de *Crònica*, i suposem que altres tants de *La Linterna*, ha d'anar perpètuament de 6 d'octubre en 16 de febrer. En un país on *Pentalfa* i la literatura naturista sigui un negoci, s'ha d'estar vivint sempre amb la sensació angoixosa de quina serà la fera d'aquesta jungla que ens devorará. Anarquisme, socialisme, comunisme, són terribles microbis que es desenrotllen especialment en la carn podrida; això ja fa temps que ho sentiu a dir. I aquell article de Peman, que feia el cinematògraf eròtic responsable de les convulsions epilèptic-sexuals d'Andalusia, article escrit fa dos o tres anys, té actualitat per desgràcia altra vegada.

Nosaltres ens queixàvem de les febleses de diaris catòlics, en aquest respecte; però, guardant les degudes proporcions, aquelles febleses lamentabilís-

simas i reveladores no són res, comparades amb el to moral de les dretes espanyoles, en quant la Premsa típica d'elles és *A B C* i *Blanco y Negro*. Allà on les seleccions, l'aristocràcia, la *gente bien*, las *derechas*, en fi, s'illustren i es nodreixen espiritualment per aquests periòdics, el poble s'ha de rabejar en papers, que també són sense parió en el món, com els qui formen el ramellet de la Premsa gràfica de Madrid, *Mundo Gráfico*, *Estampa*, *Crónica* i *La Linterna*. El paganisme elegant, i la brutal pornografia plebea, es reparteixen l'educació dels estaments, i aquí teniu el resultat apoteòsic.

A mà dreta, hom troba el perfecte ateu catòlic. Cosa paradoxal, parlar d'*ateisme catòlic*, però certa i real en la pràctica. Ja un eminent escriptor eclesiàstic francès va fer una distinció aguda, i dedicà un llibre recent a contestar la següent enquesta: *Catholiques, sommes-nous chrétiens?* «Escolteu, catòlics, som de debò cristians?» Hi ha moltíssims catòlics materialistes, mundans, carnals, liberals-econòmics, per als quals Déu és una paraula respectable, i Crist una figura pintada, que és de bon to salutar, a certes hores, en certes esglésies i oratoris. Molts són els ateus pràctics entre la gent rica, que ja *cobren la seva paga en aquest món*, com diu l'Evangeli, i que, efectivament, no esperen cap paga en l'altre. Ells no en tenen pas la noció viva, perquè posen a la terra el cor, el ventre i els sentits, i tenen pressa a satisfer-los a la terra, prova de què per ells res no compta l'esperança en el cel, ni la temença de l'infern. Hi ha el catòlic polític, que considera la religió com un partit, i l'Església com una gendarmeria espiritual i no pas a favor de Déu. Aquesta concepció política, terrenal, material i fraudulenta del catolicisme, és una de les causes que ens han portat a la catàstrofe, i jo us prego que rellegiu una vegada més el meu primer article preelectoral *Els dos cartells*, que ha resultat dissortadament profètic.

Així com també ha resultat dissortadament profètica una visió de Madrid, de la meua visita de fa dos anys. Aquells casinos, aquells bancs, aquells gratacels, aquella ostentació de luxe, d'oci i de negoci, aquella exhibició plutocràtica, han estat altra vegada escenari de lamentables fets iguals als del 1931. Fets que no han pas afectat els edificis que són els baluards del capitalisme, no; sinó que han afectat els temples de Déu. Quan jo veia pregonar *Mundo Obrero*, diari comunista, de cara a les ocioses penyes del carrer d'Alcalà, ja vaig dir que aquell crit no feia pas perillar els rics ni els capitalistes ni els ociosos, sinó les persones humils i pobres consagrades al servei dels pobres de Déu (1).

Aquesta potència del diner, corruptora i pagana en si mateixa, allí es mostra i triomfa com enlloc més d'Espanya, i allí mateix, per a desmentir i humiliar

(1) CATALUNYA SOCIAL, p. 674, 4 agost 1934.

Una cosa nova!

“CUBITOS” CENOVIS

amb extracte de vitamines completament vegetals

Dos “cubitos”, 0,25 pessetes

Dipòsit General: Casa Santiveri, S. A. Call, 22 :: Balma, 5 :: Trafalgar, 7 :: Mallorca, 247

aquella Babel, ha tornat a sorgir de sota terra el roig mantell de Satanàs. Ja vaig dir que aquesta lluita electoral era un episodi de la que se'n podria dir *guerra dels heretges contra els pecadors*, i Déu ens ha volgut fer sentir pesadament l'afront d'haver portat el pecat a la bandera.

El diner és un dissolvent social, perquè endureix el cor i afebleix l'ànima. Per això, el diner i l'Evangeli són incompatibles, i aquest solament tolera els rics, quan no ho són ni ho semblen. Crist conviu solament amb els pobres d'esperit, i aquesta pobresa es pot adquirir donant molt més del que hom té, donant precisament *el cor*. I això vol dir que el ric sols pot ésser evangèlic, si dóna el cor, única manera de donar eficiència cristiana a la riquesa i de fer-la beneir per Déu i d'adquirir-li eficàcia social. El tipus cristià d'un Léon Harmel, donant-se tot pels pobres i per als obrers, negant-se a si mateix i multiplicant-se en l'acció per l'aixecament dels humils i el bé dels obrers, és el del patró a qui els obrers i el poble *també de cor* respecten, perquè no veuen en ell un aprofitador de la vida, sinó un sacrificat, al qual no serveix la riquesa per a goig personal i platxeri egoista.

Aquesta és la caritat que manca, aquesta la caritat que cal, i el defecte de la qual es fa sentir en tan terrible manera. El poble no vol els diners dels rics: vol *el cor dels rics*, i el cor dels rics, avui dia, és a tot arreu menys al poble: és al casino, al deport, a la platja, a l'orgia. Alguns d'aquests també es deixaran de vegades arrancar diners per a obres socials; ço que no donaran és el cor. Aquí ve la distinció de la caritat segons Sant Pau, que hem posat en el frontispici. No n'hi ha prou de donar diners pel bé. La caritat no són els diners ni àdhuc l'acció ni el mateix sacrifici, si no ve del centre de l'ànima, si no és tota l'ànima la que es dóna.

Per això jo sóc dels que no han cregut mai en l'eficàcia de moltes obres socials planejades en el paper, ni he sentit mai entusiasme per tantes institucions, iniciatives i ressorts innumerables que la generositat ha concebut certament amb noble signifi en favor dels obrers, perquè no es comença d'una manera fonamental en predicar l'*abnegació* dels rics i dels patrons, sense la qual tot allò serà, com desgraciadament en tenim els resultats, fullaraca, lletra morta, esforç desanimat i estèril, expedients buits i mitinescos, foc d'encenalls, modes de temporada. Les institucions propulsades per Harmel, des dels sindicats als consells d'empresa, no són res o esdevenen, al contrari, fórmules revolucionàries, si no hi ha un Harmel en cada patró. De tota l'obra de Lleó Harmel, la cosa més interessant, la més eficaç, la més social, era *el seu cor*. Aquest cor era el que havia guanyat els dels obrers, molt més que les fórmules contingents i transitòries de les obres.

I el cor dels nostres patrons no és amb els nostres obrers; aquesta és la veritat dolorosa, amarga,

greu i despullada. I no és amb els obrers, perquè no està amb Déu. Feina difícil, heroica, i gairebé sobrenatural, la de l'actual capità d'indústria, sobre el qui pesa la responsabilitat de cents i milers d'individus, la seva sustentació i la seva elevació. És una càrrega que començo jo per trobar impossible de portar a les soles forces humanes. Com l'ofici de pare de família, el de pare d'indústria, és impossible, ABSOLUTAMENT IMPOSSIBLE d'exercir, sense la cooperació de Déu. Però per assegurar-se la cooperació divina, tan urgent i necessària, cal tenir el cor pur i el cor en Déu. Per a guanyar el cor dels obrers, és *absolutament indispensable* la cooperació divina.

Tots heu sentit explicar, aquests dies, remors de greus successos ocorreguts a Llevant. Però penseu que hi ha poblacions de Llevant on els fabricants *fan treballar els diumenges*. Això és cert, i em consta. Què voleu que es culli, allà on es fan aquestes sembrades?

Recordeu-vos que a moltes zones industrials de Catalunya és vigent el calendari laic, i els qui ens queixem de l'enterrament laic dels obrers, per l'abús dels sindicats, som els mateixos que protestàrem, en va, de la laïcització de les festes intersemanals, de l'abolició, ja definitiva, del Corpus, Sant Josep, etc., i de l'intent de reobertura del comerç en diumenge, per la indiferència i feblesa religiosa dels patrons. Confesso que els problemes tècnics i socials són gravíssims i espinosos; però si al patró ben intencionat i recte de cor li costarà de resoldre en tal manera que haurà de requerir l'auxili de Déu, quina esperança de que l'inspiri l'Esperit Sant tindrà el patró que té el cor posat a la matèria, a la caixa i a la concupiscència?

La caritat més grossa és la caritat de llum. L'espectacle terrible dels fets violents que ve succeint de fa vint anys a aquesta part, és un clam eixordador i patètic. Cada tret, i tantíssims milions que se n'han tirat pels nostres carrers, en vint anys; cada explosió, i tantíssimes com en vint anys se n'han sentit, té una traducció en llengua humana, que diu: *No tenim religió*. Els predicadors del diable, els apòstols de Satanàs, diuen *no volem religió*. Però els adeptes, les masses, els autors de les violències, exhaleu la set terrible de llurs ànimes en aquell crit de necessitat suprema: *No tenim religió*.

La caritat de llum; aquí és l'immens dèficit, la responsabilitat del qual a tots proporcionadament ens pertoca. La caritat de la veritat, que és el pa de l'esperit i el pa més gustat i més volgut, àdhuc per aquests que semblen cercar solament el pa material, àdhuc per als obrers obcecats que al darrera d'avantatges materials il·lusoris cerquen omplir el gran buit d'esperit, cerquen la llum en la tenebrosa fosca de la ment. Aquesta llum, qui la dóna? La donen els rics i els patrons, tornem-hi, predicant amb l'exemple d'una religió acomodaticia, falsificant pràcticament i estraient l'esperit de l'Evangeli, i donant

LENCERIA CASA MACIÀ

VDA. DE MARCIÀ PRAT

Fàbrica de Teixits a LES FRANQUESES DEL VALLÈS

VENDA AL DETALL:

Ronda Universitat, 22
(tocant a la Plaça Catalunya)

Telèfon 11383

BARCELONA

ales a la grossa perfídia comunista que l'Església, que ells festegen hipòcritament i subornen, és l'aliada dels rics? Donen caritat de llum els escriptors i artistes en tanta manera subjectes i servidors de la matèria i de la carn? Donen caritat de llum aquests intellectuals i refinats que són en tantíssima part responsables de la corrupció del poble?

Què pocs a donar llum, mentre les nuvolades de tenebra i els gasos tòxics pugen com fumeres, de tantíssim llibre i tantíssim paper imprès i de tantíssima predicació incontestada; tantíssima tenebra, tantíssima calúnnia, tantíssima mentida! Erupció i vòmit de l'abisme, la propaganda revolucionària d'aquestes últimes anyades. Han rajat, plogut i baixat com riuada les doctrines de mort i destrucció, sense contrapartida, refutació ni defensa; i, ço que és pitjor, sense que l'espectacle de les masses esgarriades i dels mils i milions d'ovelles perdudes commouguin ningú fins a les llàgrimes i fins a la penitència.

Les ànimes! Uns diran quanta destrucció, quantes víctimes! Però els esperits piadosos començaran per dir: quantes ànimes perdudes! Quants mils i milions d'ànimes, les dels revolucionaris, temporalment perdudes i en perill de perdre's eternament! Aquesta caritat vers les ànimes és la caritat central, i aquest és el centre de la veritable compassió cristiana. Espiritual com és, és també inseparable de la caritat material, perquè no es pot fer bé a l'ànima que no se'n faci també al cos, i el socors de necessitats espirituals gairebé no es pot fer pràcticament sense caritat material en una o altra forma. La caritat és l'acció directa dels cristians. És el cor de l'home guanyat de cor a cor. I per a guanyar-lo, no hi ha més que una manera: donar-se.

Si en promig, cada un dels catòlics espanyols, considerant en hipòtesi catòlic tot votant de dreta, hagués guanyat el cor d'un sol votant d'esquerra, la situació estaria resolta, perquè s'ha demostrat que el nombre total de votants a les Corts queda tants a tants. Malgrat la supremacia definitiva de les esquerres, la proporció d'esquerres i dretes, a les capitals, és de 8 a 5. Els votants de dreta són més de la meitat dels d'esquerra. La teoria de les grans masses esquerres contraposades a una petita minoria de dreta, no és pas certa. El desequilibri ve de la temperatura dels esquerrans, la temperatura revolucionària que dóna als individus febre alta, inflamació passional.

Sed vince in bono malum. Però quin bé cal fer, quina caritat? Jo no ho sé pas; però que faci cadascú la que Déu l'inspiri. «L'estima a Déu, i fes el que vulguis», es pot resoldre també per «estima el pròxim i fes el que vulguis». Per què residir la salvació social en expedients i fórmules que per uns seran vives i sentides i per altres mortes i sense entusiasme? Cadascú, que faci segons el seu tempe-

rament, segons Déu li doni entenent, però de tot cor i donant-se tot. Si es dóna tot, cada cosa que faci serà beneïda i fecunda.

Si cadascú de nosaltres no dóna tot el cor, no es dóna tot, ja podeu fer coses, institucions, iniciatives i fórmules; tot això serà estèril, i cadascú podrà dir plorant, en contemplar les runes: *nihil mihi prodest*, «de res no m'aprofita».

Sed vince in bono malum!, torno a dir. Venceu el mal a còpia de fer bé. Venceu el foc de gota en gota d'aigua, que per fi arribarà l'aigua a vèncer el foc. Hora de caritat, hora de compassió i de penitència. Hora de pregària fervent, hora d'oració pràctica, que és l'oració acompanyada de les obres. Que cadascú faci el bé al voltant seu, tant com pugui, amb tota l'ànima, amb les mans vers el pròxim i els ulls a Déu, amo de l'hora de la passió i amo de l'hora de la resurrecció.

Aquest número de CATALUNYA SOCIAL

:: ha passat per la Censura governativa ::

Perfil setmanal

Les 44 hores

Els problemes socials, que sempre tenen una rel econòmica, són complexos per la seva mateixa naturalesa. En canvi, aquí els resollem (?) amb una facilitat que ens deixa astorats. N'hi ha prou amb una petició feta amb força; amb unes febles raons que s'hi oposen; i amb una resolució de govern que, de tant simple com és, us deixa l'ànim en suspens preguntant-vos: És que no ha vist ningú la veritat del problema?

Fa anys que a Ginebra es tracta de la reducció de la jornada de treball, sense que fins ara s'hagin arribat a prendre resolucions sobre aquest punt per la seva mateixa complexitat i delicadesa. Les repercussions poden ésser enormes i perjudicials per al mateix mal de l'atur forçós, que es tracta de remeiar. L'única resolució en ferm que sembla derivar de totes les deliberacions ginebrines és que aquest problema no s'ha de resoldre per cap país isoladament, i que, en tot cas, ha d'ésser resolt amb acords internacionals.

Doncs bé; a casa nostra, ja el tenim, en bona part, resolt pel que fa referència a les indústries metallúrgiques i siderúrgiques, a les que s'aplica ja la jorana de 44 hores setmanals, en lloc de la de 48 hores, que era la regular i legal fins ara.

SI VOLEU FER-VOS EXAMINAR LA VISTA PER UN METGE OCULISTA ESPECIALITZAT, EN LA MILLOR INSTAL·LACIÓ D'EUROPA, ACUDIU A L'INSTITUT MEDIC OCULISTA COTTET

AV. PORTAL DE L'ÀNGEL, 40 - BARCELONA

Què ha passat aquí? S'han estudiat a fons les repercussions de la reducció abans de decretar-la? No, certament. Aquest estudi està encara per fer; i les pressions sindicals han estat més fortes que tots els estudis, i el decret de les 44 hores ha vingut. En benefici de qui?

La reducció de quatre hores de treball, sense reduccions en el salari, suposa l'augment d'una dotzava part del cost de mà d'obra. Com els augments recauen damunt del preu del producte, aquest s'haurà de vendre un tant per cent més car; i ja no cal dir que el mercat serà més reduït i més gran l'existència dels productes emmagatzemats. Si el consum es redueix, es reduirà la fabricació i, en conseqüència, es reduirà el treball.

S'ha dit que aquesta reducció es fa en benefici de la disminució de l'atur forçós, perquè es calcula que aquesta baixa d'una dotzava part de feina haurà d'ocupar una dotzava part de metallúrgics desocupats. Això fa de bon dir en circumstàncies favorables al negoci; però quan les circumstàncies són de crisi profunda com les actuals — sobretot en el ram metallúrgic i siderúrgic indicats —, quines repercussions favorables a la solució de l'atur poden derivar-ne d'aquella reducció de jornada sinó la de deixar el buit d'aquesta dotzava part de treball, que es produeix amb la mateixa?

I el més trist serà que els altres rams de la producció, estimulats pel que passa en aquest, hauran de seguir pas a pas (o potser de cop i volta, aneu a saber) el camí així començat en la metallúrgia. I aviat haurem de veure com les indústries tèxtils, les químiques, les de l'alimentació, etc., aniran demanant i implantant la jornada de les 44 hores, amb el mateix probable resultat que pronostiquem i que, donades les circumstàncies d'ara, no pot ésser altre que el d'una nova reducció de treball.

És cert que als Estats Units, amb els famosos Codis industrials, i a Itàlia s'ha portat a terme ja dita reducció amb caràcter interior, sense esperar les resolucions de Ginebra. Però cal pensar que es tracta de règims econòmics totalment sotmesos a un pla estatal en un país en què els governants es preocupen principalment d'aquests problemes; i que tot i això, encara l'experiència dels resultats no ha pogut ésser feta ni dita. Però a casa nostra, on els problemes econòmics són deixats sempre en últim pla pels directius de l'Estat, i on la crisi econòmica i social es va intensificant cada dia, què en podem esperar, de la impremeditació amb què s'implanten mesures tan transcendents? Ni ens pronunciem per la reducció ni per les 48 hores; però ens esvera contemplar la manera com es porta a cap la mateixa, sense un estudi previ i assenyal dels seus resultats possibles, que, a la nostra manera de veure i per les circumstàncies indicades, no poden produir beneficis de cap mena a la societat en general ni a les pròpies classes treballadores que les impulsen de cara al remei de la situació de tants milers d'homes que avui es troben en atur involuntari i en la tragèdia del dolor consegüent. Però, precisament per respecte a aquest mateix dolor, caldria un seny de què no fem ús de cara al problema esmentat, que anem resolent amb una alegria i una inconsciència veritablement esveradores.

Subscriviu-vos a CATALUNYA SOCIAL

Moviment cultural

L'arquebisbe Constantini i l'art cristià al Japó.— La *Illustratione Vaticana* ha publicat últimament una ressenya sobre els orígens i l'estat actual d'un art nacional i cristià del Japó.

Ja en l'any 1581, el jesuïta Joan Nicolau fou enviat al Japó per tal de fundar-hi una fillola de l'Acadèmia italiana de pintura. Fou ell el primer mestre dels mètodes de pintura europea, a la Xina i al Japó. En 1583 es trobava a Macao; els missioners de la Xina li pregaren que volgués pintar una imatge del Redemptor, la qual havia de substituir la d'una Mare de Déu de l'església de la residència llur, tota vegada que els pagans la confonien amb la deessa Koan-Iu, que és la divinitat de la misericòrdia.

A l'any 1593 es troba al cap d'una escola de pintura a Shiki, al Japó. Més tard va viure a Arima i a Nagasaki, on, al costat de la pintura a l'oli, ensenyava l'art de repujar l'aram.

Les persecucions dels cristians i el tancament del Japó a les missions estrangeres va posar fi a la temptativa d'introduir l'art cristià europeu al Japó.

Un grup de cristians va practicar, durant dos segles i mig, el Cristianisme a Urakami i a Nagasaki d'una manera clandestina, sense sacerdots; tenien el Papa, emperò, com a suprem jerarca de l'Església. Com aquests cristians sentien una devoció profunda per la Mare de Déu, de la qual no tenien cap imatge, se servien, per suplir-la, de la figura de la divinitat pagana Koan-Iu. L'arquebisbe Constantini assenyala aquest fet com «el primer exemple d'adaptació de l'art japonès al culte catòlic».

Més tard els missioners han assajat, al Japó i a altres indrets, d'introduir l'art europeu en els països de missions. «La tendència d'aquell temps fou a introduir el Cristianisme amb les seves formes exteriors europees, sense adaptar-se a les característiques de les diferents terres de missions.» Les últimes directives assenyalades pel Papa han provocat un canvi en les activitats missionals. Per tot arreu es tendeix a fer arrelar millor el Catolicisme en les missions per mitjà de la creació d'una clerecia indígena i d'una jerarquia també originària del país. En aquesta evolució el problema de l'art no podia quedar de banda per tal com l'art és l'expressió exterior més important de la cultura, de l'esperit i de la psicologia d'un país». D'aquí s'expliquen les múl-

E. IMBERT
PLANXES PERFORADES
 DE TOTA MENA
 FABRICACIÓ NACIONAL "IMAR"
 VIA LAIETANA 38
 TELEFON 24842-BARCELONA

tiples temptatives que tendeixen a facilitar la creació d'un art cristià indígena als països llunyans de l'Orient. El delegat apostòlic del Japó, Monsenyor Marella, s'ha preocupat del problema de l'art cristià. Ha afavorit amb bon èxit les temptatives per a la creació d'un art cristià japonès. Avui hi ha, a Tokio, una escola florent per a pintors cristians indígenes.

L'escola catòlica i la parròquia són els dos baluards contra del comunisme. — El jesuïta P. La Farge ha publicat una sèrie d'articles sobre l'allunyament del perill comunista als Estats Units, i arriba a la conclusió que «els progressos del comunisme poden ésser anul·lats solament si els catòlics uneixen tots els seus esforços a aquest únic ideal; i fins crec que en els moments actuals és la missió única del catolicisme d'Amèrica.

La condició prèvia per a això és que els catòlics estableixin un programa de gran extensió i, sobretot, que estiguin resolts a dur a la pràctica un programa que assumeixi les idees del corporativisme en l'economia.

El comunisme ha comprès la idea corporativa; ha establert com a ideal seu la col·laboració de tots per al bé comú. La societat comunista es basa en la idea corporativa, en un sentit, emperò, que està diametralment oposada al Cristianisme. ¿Quina posició volen prendre els catòlics enfront d'aquesta idea?

L'hem de refusar en bloc solament perquè els comunistes la defensen? Crec que hem d'eixamplar el nostre programa social. No n'hi ha prou de prendre mesures rectificadores o correctives. Hem de crear institucions cooperatives; hem de desplegar l'economia en sentit cooperativista i en relació expressa a aquelles formes de l'economia que estan d'acord amb la doctrina de l'Església. Aquest moviment de reforma ha de partir dels dos centres d'on prové la vida catòlica: la parròquia i l'escola. Ha de prendre la força en la inspiració de la parròquia, que és el centre de la vida mística de l'Església. És cert que la idea cooperativa té relació primordialment amb problemes purament científics, com són: la fixació de preus i l'acord de crèdits; avui, emperò, ja es tracta també de fer prevaler els principis de l'Església en aquest domini.

Encara reclama el P. La Farge que les escoles mitges i les escoles superiors estiguin posades al servei de la reforma social que s'ha de realitzar. Les organitzacions cooperatives no neixen per si soles; s'han de preparar amb tota parsimònia, i han d'ésser dirigides amb competència. Els homes formats a les Universitats catòliques i en les escoles mitges són els punts irradiadors i els puntals nats per aquestes reformes. En aquestes escoles s'han d'investigar els fonaments, els mètodes i les possibilitats d'eficàcia pràctica de les reformes.

Com a exemple, el P. La Farge cita les activitats socials extraordinàries de la Universitat de Sant

Francesc Xavier, a Nova Escòcia. Aquí estudiants i professors de la Universitat han col·laborat conjuntament per a organitzar cooperatives en les províncies d'aquella regió, donant-los un caràcter parroquial. El citat P. La Farge acaba el seu article amb aquestes paraules: «Tinc la convicció que els progressos del comunisme són inevitables, si els catòlics no unim totes les nostres forces, bo i oferint-li una resistència amb la creació d'uns mètodes millors.

Hi ha qui creu que ha estat inútil, al nostre país, tota predicació de la doctrina social. En qualsevol país d'Europa, de molts anys ençà, els joves universitaris catòlics, dirigits per l'«aumonier» llur, eren formats per a ésser dirigents socials: fossin metges, fossin advocats, enginyers o professors de gimnasis. Els seminaristes rebien una formació social sòlida; coneixien i vivien les organitzacions socials diocesanes i nacionals. A Espanya, ¿on tenim els universitaris catòlics formats socialment? on tenim els «aumoniers» per a formar socialment els acadèmics? La clerecia rural, que de bona fe es preocupava de problemes socials, era befada. Hem de confessar sincerament que hem seguit camins errats i que els enemics ens han segat l'herba sota els peus.

Les organitzacions, si no van precedides de forts moviments espirituals, són cossos morts, sense eficàcia. Com a Espanya, durant molts anys, ningú no ha estudiat, no ha cultivat l'esperit, els moviments espirituals no han estat coneguts. Cap Universitat espanyola no es féu ressò de la doctrina balmesiana; en canvi, les escoles del romanticisme, del krausisme, del naturalisme han produït vertaders estralls. Si volem fer alguna cosa positiva per anar a la reconquesta de les posicions perdudes, hem de començar per estudiar, i crear després, un moviment espiritual profundament catòlic, seguit d'una vasta difusió de doctrina social. Tot lo altre que es digui és poca cosa, no condueix a res.

Moviment Social

La Setmana Social francesa d'enguany. — Les activitats de la Setmana Social francesa d'aquest any versaran sobre problemes de cultura. El discurs inaugural, que tractarà del tema «Cultura i civilització en el pensament cristià», ha de caracteritzar les diferents formes de cultura i civilització, bo i establint la delimitació llur; demés, ha de posar en clar per què el Cristianisme, en la seva essència, no permet la identificació amb cap altra cultura o civilització.

Després de la lliçó inaugural estan previstos els vuit temes que segueixen: 1.er Els elements que comporten el concepte de Cultura (els homes, el sòl, la tradició, el dret). 2.^{on} La influència dels factors

BIOSER FORTIFICA

polítics, socials i econòmics en les relacions culturals. 3.ª La cultura occidental (les seves fonts, tradicions interiors, la seva extensió actual). 4.ª La cultura islàmica (les seves relacions amb altres cultures). 5.ª La cultura de l'extrem Orient. 6.ª El problema jueu, dintre les diverses nacions. 7.ª Ídols del món modern (la llur influència nefasta damunt les cultures). 8.ª El comunisme (la seva influència en les relacions culturals).

La segona secció de la Setmana Social tractarà del problema de l'establiment d'una jerarquia en les cultures, i, en aquest cas, quines mesures s'han de prendre en una semblant temptativa. Els temes són: 1.ª Catolicisme i Cultura. 2.ª Per què les diferents cultures estan cridades a la col·laboració? 3.ª Evangelització i cultura (acció missional i colonitzadora).

Demés, hi ha una sèrie de conferències en les quals s'ha d'estudiar de quina manera la col·laboració cultural pot portar a resultats pràctics i quines experiències i resultats tenim en la labor cultural.

Els temes assenyalats fins ara en aquesta secció són: 1.ª Formes polítiques de la col·laboració. 2.ª Formes econòmiques de la col·laboració. 3.ª Formes socials de la col·laboració. 4.ª La col·laboració intel·lectual. 5.ª Formes actuals de la col·laboració intel·lectual. 6.ª El paper del Catolicisme en la col·laboració intel·lectual.

Vida Catòlica

Canadà. — 82 catòlics a la Cambra de diputats. — Aquest país, colonitzat al segle XVI per francesos, posat després sota la influència protestant anglesa, és per a nosaltres un món desconegut.

D'ençà del 1899, la Santa Seu té un delegat apostòlic al Canadà, que resideix a Ottawa, i d'ençà del 1886, gairebé sempre, un bisbe d'aquest país és cardenal. La Santa Seu nomena els bisbes a base de les llistes de candidats que cada dos anys els bisbes de cada província, reunits en conferència, proposen al Papa.

L'Església és independent de l'Estat; les diòcesis, com les parròquies, són considerades com a corporacions de dret públic. Els sacerdots són pagats pels fidels. Hi ha universitats catòliques a Quebec, Mont-real i Ottawa. Per a l'escola primària, cada província té la seva legislació; la situació més avançada és a la província de Quebec, i la pitjor és a Manitoba, on els catòlics s'han de pagar les seves escoles i han de pagar contribució per sostenir les escoles de l'Estat.

A les regions del sud hi ha molts indians, i a les del nord molts esquimals, que són catòlics en una proporció considerable. Al Canadà hi ha uns

4.285.388 de catòlics, i formen més del 41 per 100 de la població total. Les arxidiòcesis són 11, i les diòcesis 25. Encara hi ha una diòcesi de catòlics rutens.

En el Parlament, que s'acaba de reunir a Ottawa, integrat per 245 diputats, compta amb 82 diputats decididament catòlics, repartits en diferents agrupaments polítics; 56 d'aquests procedeixen de la província de Quebec.

El moviment d'Oxford. — Darrerament, hem llegit un interessant article sobre el moviment d'Oxford de renovació religiosa, publicat a *El Debate*. La novella i interessantíssima revista *Kultur und Politik*, en son número de primer de gener, en parlar d'aquest moviment, diu el que segueix:

«D'Anglaterra, partint d'Oxford, s'estén un nou moviment religiós que ha pres peu a l'estranger, a Suïssa, per exemple, tot fent un gran proselitisme. El moviment d'Oxford té quatre principis: honorabilitat indiscutible, falta de tot egoisme, puresa i amor. El moviment pretén moure's dintre del Cristianisme. De fet, però, es tracta d'una nova «confessió extàtica», que es desplega per falta i manca de Cristianisme pràctic.

El refús d'un «Cristianisme particular» porta a la renúncia de la voluntat pròpia i de la pròpia personalitat per anar a una concessió mútua, a un «collectivisme religiós», que no es diferencia molt, en la seva essència, dels moviments moderns de les masses desbordades.

Hi juga un paper important la «confessió» pública i dramàtica, en aquest cas abandonament personal. També són característiques les notes típiques de les masses. Cal esmentar les «meditacions silencioses» del recolliment callat.

El moviment d'Oxford pretén guarir l'home modern de les malalties de l'esperit; considerat d'a prop, se'l descobreix com a fill de les forces destructores de l'esperit del temps actual.

Deu anys d'Institut d'Arqueologia Cristiana. — Fa deu anys que S. S. Pius XI creava l'Institut Pontifici d'Arqueologia Cristiana i posava al seu davant l'eminent arqueòleg, professor de la Universitat de Friburg, monsenyor P. Kirsch. En el discurs commemoratiu del desè aniversari, aquest eminent arqueòleg digué que l'Institut havia estat fundat: 1.ª Per a reunir el material científic necessari per a l'estudi de l'arqueologia cristiana; 2.ª Promoure i facilitar estudis científics de caràcter arqueològic i les excavacions. 3.ª Promoure noves vocacions en el camp de l'Arqueologia.

Com ha complert aquest Institut la missió confiada? S'han reunit en la biblioteca 5.250 volums i 1.978 extrets; arriben a l'Institut, d'una manera regular, 71 revistes de l'especialitat; es pot dir que la biblioteca de l'Institut és una de les més riques bi-

CAMISERIA :: CORBATERIA :: MITGERIA :: GÈNERES DE PUNT

MAS i ROCA

— CAMISERS —

CASES ESPECIALITZADES
PER A LA MIDA

24, Portaferrissa, 26 / Telèfon 17642 / BARCELONA / 16, Fontanella, 16 / Telèfon 12211

biblioteques especialitzades en arqueologia. Demés de la biblioteca, l'Institut disposa d'una col·lecció iconogràfica molt diversa; hi ha també una col·lecció de reproduccions dels monuments cristians més antics. L'Institut edita, des del 1927, la *Rivista di Archeologia cristiana*, i edita quatre sèries de biblioteques científiques: Història i arquitectura de les construccions cristianes primitives; Estudis sobre cementiris i epítafis cristians; Iconografia, Epigrafia i Hagiografia. Demés, dóna cursos especialitzats. Els estudis a aquest Institut duren tres anys. Els estudiants són, en 1935-1936, 102, provinents de setze nacions diferents.

Els valors socials de l'Església. — Fa uns anys que el professor Bovet, de Zuric, i secretari de la Societat de les Nacions, publicava un fulletó on s'estudiaven «els valors socials del Cristianisme». Un semblant escrit, provinent d'un personatge que havia militat aferrissadament al Socialisme, fou per a mi una sorpresa. El professor Bovet, un dels esperits moderns, s'havia fet càrrec dels valors immortals creats per l'Església, per ell durament combatuda.

No recordo detalladament quants eren els valors socials enumerats pel professor il·lustre. Entre ells, hi comptava: el matrimoni cristià, les ordres religioses dedicades a l'ensenyança i a la caritat, els hospitals, les leproseries i els asils de vellets.

Aquest home eminent, que ha exercit una influència notable en la càtedra i en la política internacional, dedica, segons ens contava ell mateix, els diumenges a donar conferències sobre l'Evangeli als pastors de les valls alpines. I, home protestant, és un enamorat de la Litúrgia catòlica, i, sobretot, de l'art cristià. Quan, l'any 1931, a Espanya, «van cremar convents», vàrem rebre un fulletó editat a Alemanya, amb text reduït i il·lustració profusa, que portava per títol «Convents que cremen»; una portada amb un dels convents més renomats de Madrid en flames, i en el seu interior un sens fi de fotografies reproduint escenes de la labor social de les ordres religioses.

Si el nostre poble coneixia la labor social que en favor seu han desplegat i despleguen les ordres religioses! Si coneixia els sacrificis que per mantenir els fills seus abandonats i els seus pares foragitats de la llar han de fer els religiosos i les religioses!

Hem sentit contar que, després de la crema de convents de Barcelona de l'any 1835, un germà llec d'un convent decidí sortir al carrer amb l'hàbit. Com se li fes l'observació de què era una imprudèn-

cia eixir de casa amb hàbit, va contestar: «No tinc cap por; no he de témer res; mai no he fet cap favor a ningú». Aquesta veritat és d'una cruesa extraordinària. Els perseguidors de l'Església, al nostre país, són ex-religiosos que deuen el que saben a una ordre o congregació, ex-seminaristes que van penjar els hàbits a la figuera; protegits de sacerdots o d'ordres religioses! És dóna el cas que molts mestres laics, que befen la religió, que fan propaganda comunista, han pogut fer una carrera gràcies als generosos sacrificis d'un sacerdot parent o amic.

Si el poble, que té bons sentiments i a vegades mals instints, coneixia el què per ell han fet l'Església, els sacerdots i els religiosos, no els perseguiria; els estimaria i els veneraria.

Recentment, l'Excel·lentíssim Doctor Irurita, en una fervorosa plàtica, explicava l'enigma del misteri de la persecució desenfrenada contra l'Església i contra els sacerdots, d'una manera senzilla i clara: «El sacerdot, el religiós, ha de seguir l'exemple de Jesucrist. I el nostre Diví Mestre, que havia fet bé a tothom, fou abandonat de tots i clavat en creu. Els deixebles han de seguir l'exemple del mestre».

Salvem l'honor del sacerdot catòlic. — Avui, que el sacerdot catòlic i els religiosos són calumniats arreu, bo és que se sàpiga que encara hi ha algú que sent l'agraïment. Heu's ací el que escriu un lector d'una revista catòlica: «Jo era fill d'una família molt pobre. El pare va morir quan jo tenia vuit anys. Fou el rector del meu poble qui no va parar fins que va trobar el diner que calia perquè jo pogués dedicar-me a l'estudi, pel qual tanta afició sentia. Amb tot i la feina excessiva que damunt d'ell pesava, durant molts mesos em donà lliçó de llatí gratuïtament. El germà del rector, estudiant d'Universitat, sacrificava les vacances donant-me gratuïtament dues o tres hores de lliçó cada dia. Les meves vacances consistien en el treball del camp, pel qual els de casa em necessitaven. Era un rector el que, més endavant, em prenia de franc a casa seva, durant les vacances d'estiu. Jo no vaig seguir la carrera eclesiàstica, com volia la meua mare, i fou un sacerdot el qui em solventà les dificultats econòmiques, proporcionant-me pensió lliure i diner per a estudiar a la Universitat. Arribat el darrer curs, no podent dedicar-me a donar lliçons per haver de preparar els exàmens, fou un jove vicari qui em proporcionà el diner per a passar el curs. Arribats els exàmens de fi de carrera, és un pare franciscà el qui em troba la suma respectable, necessària per a pagar els drets d'exàmens. Malalt de malaltia nerviosa, és

CASTELLTORT	
	MOBLES
	DECORACIÓ
	TAPISSERIES
PELAI 40 TELÉFON 15385 BARCELONA	

un pare redemptorista el qui em visita a la soledat on vivia abandonat, per tal d'animar-me i infondre'm coratge. Així són la majoria dels sacerdots catòlics que he conegut, siguin del país que es vulgui.»

Aquesta autobiografia és, sense cap mena de dubte, el «curriculum vitae» de molts polítics esquerrans que avui, per demagògia o per mala fe, combaten l'Església, a la qual deuen la cultura llur.

Anglaterra. — Progressos del catolicisme durant el regnat de Jordi V. — Els catòlics anglesos eren 2.206.553 en l'any 1910, i a la fi del 1935, són 2.948.067. En canvi, Irlanda, que en tenia 3.368.661, ha baixat a 3.171.697. Aquest retrocés s'explica pel fet de que l'Ulster, que en 1910 era d'Irlanda, a l'any 1935 fou comptat amb Anglaterra. En tot el Regne Unit els catòlics eren 12.155.885 en 1910, i en 1935 havien arribat a 17.517.418.

Els arquebisbes eren tres, i ara són sis a la Gran Bretanya, mentre que a les colònies, de 24 han passat a 29. Els bisbats, en canvi, han baixat de 19 a 18 a la Gran Bretanya, han passat de 23 a 24 a Irlanda, i a les colònies, de 68 a 86.

Els Vicariats Apostòlics i les prefectures han augmentat de 40 a 90. Solament a Anglaterra i a Galles, durant el regnat de Jordi V, el número de sacerdots ha augmentat de 3.347 a 5.119, i el de les esglésies i capelles, de 1.173 a 2.388.

Txecoslovàquia: Masaryk. — Sembla que s'ha produït un canvi radical en la posició ideològica del creador de Txecoslovàquia. La publicació txeca *Hanacke Listy* ressenya que s'ha produït un canvi radical en la manera de pensar de Masaryk. Quan no treballa en la seva obra, llegeix únicament llibres de caràcter religiós i s'ocupa de la Llegenda de Sant Wenceslau de Krista. En relació amb el canvi fet per l'ex-president, l'antic arquebisbe de Praga, Kordac, en el periòdic *Cech*, diu que el president ha abandonat totalment el seu pensar ateu i que està cercant el camí cap a l'Església. Segons sembla, cap a l'any 1921 o 1922, Masaryk, grau suprem de la masoneria, treballà activament amb el doctor Nemec per la separació de l'Església i l'Estat a Txecoslovàquia. És interessant de saber que, segons el periòdic *Slovak*, la germana de la difunta esposa de Masaryk és religiosa a França, mentre que la germana de l'actual president Benes és superiora del convent de Borazdovice.

Crònica de la Setmana

Les Corts obertes. — Diumenge, dia 15 del corrent, se celebrà la sessió preparatòria de les Corts de la República, ensems reunint-se la que s'anomena Junta de Diputats. Fou presidida pel senyor Largo Caballero, qui havia estat el primer de presentar l'acta de Diputat, i aquest invità a substituir-lo, segons el Reglament, al Diputat de més edat entre els presents, que resultà ésser el senyor Carranza. Aquest declarà constituïda la Junta de Diputats, i ell i els quatre Diputats més joves constituïren la

Mesa d'edat. Finida la senzilla tasca que a dita reunió imposa el Reglament, es declarà tancada la sessió, però en aquest moment, quan tot havia transcorregut normalment, uns Diputats protestaren contra l'actitud de la Presidència per no haver donat aquesta un crit que se li havia demanat, i s'armà un regular aldarull que durà bona estona i obligà el senyor Carranza a abandonar el lloc presidencial i a sortir de l'edifici del Parlament.

Les Corts sembla que podran quedar constituïdes dins de pocs dies; i hi ha impressions optimistes per a què, a fi de mes, hi hagi ja una situació definitiva per al seu funcionament. Seran presidides pel senyor Martínez Barrio.

La constitució de les Corts és a bastament coneguda. Els partits d'Esquerra Republicana i Unió Republicana han arribat a una intelligència per a portar a cap una acció comuna i obrar dins d'una mateixa majoria; i sembla que l'ajut de l'Esquerra de Catalunya, amb els seus aliats d'Acció Catalana, no es farà esperar tampoc. Tot i això, aquests grups, ajudats per algun altre element independent, no arriben a formar una majoria suficient per a secundar cap Govern; i ja no cal dir que el Govern actual, com tot altre que es formi dins d'aquest Parlament, haurà d'ésser apuntalat per la minoria socialista, que compta amb setanta-i-tants diputats.

La discussió de les actes, en general, sembla que no donarà lloc a grans debats, fora d'algunes, com les de Pontevedra i algun altre districte gallec, en les quals hom diu que s'hi contenen fortíssimes irregularitats, sobretot en benefici del grup del senyor Portela i d'aquest senyor mateix. I també es diu que altres actes, com les de Granada, hauran d'ésser així mateix discutides amplemment, puix que certs grups socialistes no poden admetre un triomf dretà per aquella circumscripció, tot i la legalitat d'aquelles eleccions, segons els elements de dreta.

Hi ha una nota significativa i que cal destacar en primer terme per a formar un judici complet del pròxim Parlament i de les possibilitats de la seva actuació fecunda; és la referent a la constitució de la minoria socialista, en la qual i per als càrrecs de la mateixa foren presentades dues candidatures: la dels amics de Largo Caballero i la dels amics d'Indaleci Prieto, la primera triomfant per uns 42 vots, i derrotada la segona, que no arribà a obtenir més que vint-i-tants sufragis. Ja no cal dir com la divisió tradicional dels socialistes s'ha manifestat en aquesta votació altre cop, i com el senyor Largo Caballero ha quedat triomfant altra vegada. De la tàctica de les dretes depèn ara, en gran part, que aquesta divisió quedi accentuada, o bé que es faci més compacte el conglomerat amb què fins ara es produeix el grup socialista.

En fi; comença una nova actuació en el moment d'ara. Hi ha qui espera que el Parlament actui de desbravador i vàlvula de les passions nacionals, concentrades i manifestades al carrer des del 16 de febrer fins avui, i hi ha qui creu que, al contrari, donats els elements amb què compta la nova Cambra — entre ells 16 Diputats comunistes —, la tasca de la mateixa contribuirà a exacerbar les passions fins ara amplemment desimboltes arreu, així esperant que la manifestació al carrer esdevingui encara més catastròfica que fins el present.

Ja seria hora de treballar i ja seria ara el moment oportú d'emprendre la tasca de govern que

l'opinió reclama, tasca que hauria de produir-se, neta de sectarismes i d'apassionaments de tota classe, per a esdevenir seriosa i de cara als altíssims interessos del país. Sobretot, el poble normal espera que les Corts hauran d'emprendre de seguida l'estudi i la proposta de resolució de tants i tants problemes com hi ha pendants en totes les esferes de la nostra activitat com a poble, tasca que, per altra banda, millor que les disposicions coercitives derivades del Poder executiu, haurà de contribuir a desenvolupar el treball i a fer que sigui reabsorbit el nombre d'obres fins arribi en atur forçós, que fins ara constitueixen, no sols un perill per a la vida del país, sinó un postulat de justícia social que, sigui com vulgui, cal aplicar. La fam de germans nostres ha de tenir satisfacció plena; no oblidem que la fam és mala consellera.

Les activitats en problemes econòmics, doncs, han d'ésser les primeres; però sempre en el sentit seriós que impliquen les solucions d'aquests problemes. Aquesta serà una de les poques tasques en què puguin col·laborar tots els grups parlamentaris, car els interessos del país demanen la urgència de la solució. Amb aquesta feina, es posaria fre el desbordament de les passions, es remeieria l'estat d'indignència de milers de ciutadans i s'arribaria a formar un ambient de confiança per a tothom, que bona falta fa arreu. Hi arribarem, o bé la tasca futura serà tot el contrari d'això?

El problema del camp. — Arreu es deixa sentir la necessitat de resoldre la qüestió agrària. En aquest ordre, el Govern ha començat a fer aplicació de la llei dita de «yunteros» o parellers, i ja a la regió d'Extremadura han estat col·locats a les terres uns quants milers dels que ara es diuen «asentados». I també es tracta de deixar en vigor la Reforma Agrària antiga; per tant, han estat reconstituïdes totes les coses com abans del bienni de govern de les dretes.

Serà modificada la dita llei, o bé les Corts es reduiran a proclamar-ne la vigència altre cop, i declararan derogades les modificacions introduïdes pel Govern anterior, això amb el concurs del Parlament? La Reforma Agrària s'ha de portar a les regions on realment existeix problema agrari. Però cal portar-la a cap per procediments i camins de justícia, de tal manera que es doni terra a molts que no en tenen; però sempre expropiant i indemnitzant en condicions equitatives aquells a qui els en sobra i no la conreen.

A Catalunya també tornem a tenir en plena actualitat el problema agrari (que aquí, en realitat, no és tal problema), el qual ha estat profundament somogut durant els darrers anys. Sembla que ha estat proclamada altre cop la vigència de la llei de contractes de conreu, per un simple Decret administratiu, tot i l'anul·lació feta de la mateixa pel Tribunal de Garanties Constitucionals; i encara, posterior-

ment, el Govern de la Generalitat ha dictat altre Decret i diu que han d'ésser reposats als seus llocs i a les finques els parcers i arrendataris que en sortiren per sentències de desnonament dictades pels Tribunals, segons la legalitat vigent en el moment en què foren dictades.

Confessem que no arribem a comprendre el veritable abast de les dites disposicions; l'ordre de prelación entre lleis, decrets, sentències executòries dels tribunals, etc., no sembla massa observat en dictar-les. Veurem com es van desenrotllant les coses i veurem quin resultat pràctic s'obté amb les dites disposicions.

El Parlament de Catalunya. — La seva reunió ha estat ajornada. Es vol que les comissions tinguin prou feina a punt, que no s'hagi de perdre el temps en discussions balderes.

Quins projectes es posaran a discussió, primerament? Hi ha la llei municipal per acabar; hi ha la llei del contenciós-administratiu, que també espera torn, etc. Caldrien moltes lleis sobre matèries que fins ara quedaven molt enlaire, sobretot en finances, i ja veurem quin camí s'emprèn en totes aquestes qüestions tan importants. Serà un esperit constructiu el qui dominarà la majoria dels Diputats, o bé serà un esperit negatiu, amb tendència demagògica, ço que planarà damunt la nova etapa parlamentària, tal vegada recordant o superant l'anterior?

Els homes són els mateixos en aquesta tongada que en l'altra; els procediments, no gaire o gens diferents; i l'esperit demagògic no ha estat pas abandonat. Els símptomes són els mateixos de l'anterior període. De totes maneres, és d'esperar que en les altures i entre els dirigents responsables la tasca sigui ara més constructiva, i la feina més de cara als interessos generals que no pas a les directrius de partit. Encara que el govern sigui de pocs, el dret ha d'ésser de tots. I encara que qui ha de governar cal que mani, cal recordar que manar solament no és governar.

Esperem que tot es desenrotlli dins un pla de comprensió; hom ha dit sovint que ara començàvem una segona època de l'autonomia, que seria pròdiga en bones obres, i no pas com la primera. Déu ho faci, i així ho desitgem ben cordialment de cara als interessos de la nostra terra.

Ja sou subscriptors

de

CATALUNYA SOCIAL?

ACCIONS A TERMINI
Informació • Compra-Venda

Per escrit o personalment
De 9 a 11 matí i de 5 a 7 tarda

L. GOMIS Corredor de Canvi
Borsa • Fontanella, 15

LIBRES

ANTONI FERRER, PREV. — *Jesucrist, llum de l'ànima*. Meditacions per a cada dia de l'any. Vol. II, 440 pàgs. Foment de Pietat, 1936.

El títol és prou comprensiu: una meditació breu, sentida, pietosa, per a cada un dels dies de l'any, bo i seguint els passos de la vida de Jesús a través dels Evangelis, amb aportacions de les epístoles paulines i altres textos sagrats.

És un llibre de devoció a la moderna, allunyat de tota llei de vulgaritat o rutina, a propòsit per a persones cultes, sense que, però, calgui ésser erudit. Poden fruit-ne tots els catòlics de tipus intel·lectual mitjà.

La publicació d'aquest volum II, dedicat als temps de Quaresma i Pasqua, en aquests moments, no pot pas resultar més oportuna.

P. BASILI DE SANT PAU, Passionista. — *La Bienaventurada Gema Galgani*. Vida completa, escrita sobre els processos de beatificació i altres documents referents a l'estigmatitzada de Luca. 581 pàgs. Barcelona, Editorial Litúrgica Espanyola, S. A. 1936.

El comentari d'aquesta magnífica obra — magnífica en tots conceptes, de contingut i de presentació — l'ha feta magistralment el senyor Bisbe de Barcelona, en el substanciós pròleg amb què l'encapçala. Nosaltres, després d'això, no sabríem sinó copiar allò que el nostre amantíssim Prelat ha dit. En la impossibilitat de transcriure-ho íntegrament, vagi la traducció dels següents paràgrafs:

«L'intent d'escriure una Vida completa de la joveneta luquesa apareix enriçat de dificultats, pel conjunt meravellós d'excelsos virtuts i esplendorosos carismes que en ells apareixen. És tan fàcil deixar-se encegar per la resplendor d'aqueixos carismes! I es tan fàcil, per altra part, mirar-los amb ulls massa terrenals! El mèrit principal d'aquesta obra el trobem en la preferència que ha sabut donar l'autor a les virtuts sobre els carismes místics, i en la valentia amb què són defensats aquests carismes contra els atacs d'una falsa ciència, atrevida i jactanciosa.

«El P. Basili no es cansa d'observar que la santedat no la constitueixen els carismes, sinó les virtuts; consagra una part de la seva obra a ressenyar la perfecció amb què les practicava Gema Galgani, i aquest concepte central influeix en totes les altres parts.

«Però si l'autor dóna tal preferència a les virtuts, tampoc no l'espanten els carismes místics, per molt enlluernadors i desusats que ells siguin. En obrar Déu tals prodigis — diu ja en la Introducció —, es proposa fins molt dignes de la seva infinita bondat i misericòrdia. Menysprear-los fóra menysprear l'autor de qui procedeixen. Per aqueixes resplendors de la santedat ens crida el Senyor

de les coses sensibles a les insensibles, de les accidentals a les substancials, de les terrenes a les celestials.

«Aquest és el punt just en què deuen col·locar-se sempre els hagiògrafs: ni empetir lo sobrenatural per a donar gust a una crítica amb sentor de racionalisme, ni deixar-se enlluernar pels carismes místics, bo i col·locant-los per damunt de les virtuts. En aquest plom de la balança veiem sortosament col·locat el P. Basili de Sant Pau.

«D'aquí que la seva obra puguin llegir-la amb profit tota mena de persones: els ignorants que solen deixar-se allucinar pels carismes místics, que ben sovint hi mesuren la santedat dels servents de Déu, descobriran en eixa Vida que ni la benaventurada Gema va fer-ne d'ells cap cabal, ni tenen per al seu historiador altra importància que la de revelar-nos les meravelles de Déu en els seus sants.

«Els místics descobriran, en aquesta obra, gairebé tots els fenòmens preternals o *supernaturales quoad modum*, que registra la història de la mística, aclarits i vindicats tots ells a la llum de les ciències modernes.

«Fins i tot els incrèduls s'hauran d'enfrontar amb fenòmens que els invitin a la reflexió, i que no podran negar-los sense renunciar a l'objectivitat que ha de presidir les investigacions i especulacions científiques.»

Aquesta és l'autoritzadíssima opinió del nostre senyor Bisbe, que fem nostra. L'obra es divideix en cinc parts: Història, virtuts, mitjans de santificació, vida mística, i consumació i glorificació de la Beata.

J. G.

Información antiatea. Claris, 38, pral. Barcelona. — Subscripció anual, 10 pessetes.

Ha començat a publicar-se una revista mensual titulada *Información antiatea*, d'una utilitat extraordinària per a conèixer les activitats de l'ateisme militant i de la francmaçoneria. Aquesta revista ressenya els articles més notables que es publiquen contra l'ateisme i la francmaçoneria en els diferents països i, a la vegada, desemmascara aquests enemics de la Fe.

El número de gener d'aquest any, que tenim a la vista, conté les següents rúbriques: «Los Satanistas y la Santa Eucaristía»; «El ateísmo en España» (Asturias, Barcelona, Valencia); «El ateísmo en el extranjero» (Rusia, Alemania, México); «Después del Congreso de los Komintern»; «Propaganda entre los sindiosistas»; «Masonería»; «Sectas e inmoralidad»; «Culto»; «Espectáculos»; «Fichas diversas»; «Prensa izquierdista» (Barcelona, Madrid, Tortosa, Valencia, Oviedo, San Sebastián); «Altas en la Prensa» (Madrid, Valencia, San Sebastián). «Bibliografía» (publicación vitanda).

Pel contingut d'aquest sumari hom es pot fer càrrec que *Información antiatea* no pot faltar en cap parròquia d'importància.

Biblioteca de Missions i Exercicis

BIBLIOTECA D'EXERCICIS ESPIRITUALS

(Volums publicats)

Vol. I. — *Sant Ignasi de Loyola, autor dels Exercicis Espirituals*, pel P. Ignasi Casanovas, S. I.

Vol. II. — *Text i versió dels Exercicis Espirituals de Sant Ignasi de Loyola*, pel P. Josep Calveras, S. I.

Vol. III. — *Introducció als Exercicis Espirituals de Sant Ignasi de Loyola. Teoria i preparació*, pel P. Ignasi Casanovas, S. I.

Vol. IV. — *Explanació dels Exercicis Espirituals de Sant Ignasi de Loyola. Primera Setmana*, pel P. Ignasi Casanovas, S. I.

Vol. V. — *Explanació dels Exercicis Espirituals de Sant Ignasi de Loyola. Segona Setmana. Primera part*, pel P. Ignasi Casanovas, S. I.

Vol. VI. — *Explanació dels Exercicis Espirituals de Sant Ignasi de Loyola. Segona Setmana. Segona part, Exercicis*, pel P. Ignasi Casanovas, S. I.

Vol. VII. — *Explanació dels Exercicis Espirituals de Sant Ignasi de Loyola. Segona Setmana. Segona part, Documents*, pel P. Ignasi Casanovas, S. I.

Vol. VIII. — *Explanació dels Exercicis Espirituals de Sant Ignasi de Loyola. Tercera Setmana*, pel P. Ignasi Casanovas, S. I.

Vol. IX. — *Explanació dels Exercicis Espirituals de Sant Ignasi de Loyola. Quarta Setmana*, pel P. Ignasi Casanovas, S. I.

Preu de cada volum:

En rústega, 3 ptes. Enquadernat, 4,50 ptes.

La Passió de Nostre Senyor Jesucrist segons els Sants Evangelis. Il·lustrada amb molts gravats. Segona edició. 160 pàgines. En rústega, 1,50 ptes.; en tela, 2,50 ptes.

Pràctica de l'examen general i particular. Llibret de 16 pàgines. Preu: 15 cèntims.

Exercicis Espirituals de Sant Ignasi. Trad. del P. Lluís Vidal, S. I. (Segona edició). Preu: 1,25 ptes., en rústega i 2,25 en tela.

Sant Evangeli de Nostre Senyor Jesucrist i els Fets dels Apòstols, El. Traducció del Dr. Marià Serra i Esturi, Canonge de Vic. Pròleg del Bisbe Dr. Torras i Bages. Notes exegetiques (2.ª edició, revisada i augmentada amb moltes notes, pel Dr. Pere Ginebra, Llicenciat en Sagrada Escripura). 550 planes.

Ptes. 3

Amb enquadernació amb pell xagrí

Ptes. 12

DE LA COL·LECCIO «BONA LLAVOR»

Preparació i examen per a la Confessió, 7. — Preparació i acció de gràcies per a la Sagrada Comunió, 8. — Corona dels Dolors de la Mare de Déu, 21. — La Profecia de Simeó, 22. — La Fugida a Egipte, 23. — Jesús perdut en el Temple, 24. — Maria troba Jesús camí del Calvari, 25. — Jesús mor clavat en Creu, 26. — La llançada i el davallament de Jesús de la Creu, 27. — La sepultura de Jesús, 28. —

La Passió de Nostre Senyor Jesucrist, 29. — Via Crucis, 30. — Els Exercicis de Sant Ignasi de Loyola, 31. — El que ha de saber el cristià per salvar-se, 35. — Havem de morir, 45. — El gran dia del judici, 46. — L'infern dels condemnats, 47. — La glòria del cel, 48. — La vida cristiana, 49. — Maria, al cel guia, 50. — Calendari de la Butlla, 53. — La confessió instituída per Nostre Senyor Jesucrist, 54. — Les set paraules de Jesús en la Creu, 65. — La Confraria dels Dolors, 117. — El fi de l'home, 121. — La salvació eterna, 122. — El pecat mortal i ses conseqüències, 123. — La malícia del pecat mortal, 124. — El pecat venial, 125. — La mort, 126. — El judici particular, 127. — El judici final, 128. — L'infern, 129. — Les penes eternes, 130. — La conversió, 131. — La felicitat del cel, 132. — L'amor a la Creu, 133. — El salpàs, 137. — Qui és Jesucrist, 139.

Preu de cada llibret: 5 cèntims

LECTURES POPULARS

52. Qüestions de família per resoldre. — 53. L'arca de Noè. — 54. El baf del món. — 55. El verí mata. — 56. La paraula, nostre tresor. — 57. Justícia i caritat. — 58. Tots els dies són sants i bons. — 59. La ciència de ben morir. — 74. El nostre fi. — 75. La salvació. — 76. El pecat mortal i ses conseqüències. — 77. El crim del pecat mortal. — 78. El pensament de la mort. — 79. El judici diví. — 80. Les sentències eternes. — 81. Les penes de l'infern. — 82. L'eternitat de les penes. — 83. El fill pròdig. — 84. La felicitat eterna. — 85. Goig de la glòria. — 95. Viure bé per a ben morir. — 96. Un segur de vida eterna. — 118. Crist venc, Crist regna, Crist impera. — 119. Les passions humanes (La formació del caràcter, 1). — 120. Contra supèrbia, humilitat (La formació del caràcter, 2). — 121. Avarícia i pobresa d'esperit (La formació del caràcter, 3). — 122. El misteri de la carn (La formació del caràcter, 4). — 123. La més íntima de les passions (La formació del caràcter, 5). — 124. L'enveja és la contrària de la caritat (La formació del caràcter, 6). — 125. De la passió de la gola (La formació del caràcter, 7). — 126. Unicament l'home té peresa (La formació del caràcter, 8). — 127. La Quaresma, temps de lluita. — 128. La Quaresma, temps d'expiació. — 129. La Quaresma, temps de santificació. — 130. La Quaresma, temps sacramental per excel·lència. — 131. El reial camí de la Santa Creu. — 132. Les tres Creus. — 135. Salva la teva ànima. — 136. El pecat mortal. — 137. El dogma de l'infern. — 138. La mort del redimí. — 139. La penitència. — 140. El perdó de Jesús. — 141. Norma de vida.

Preu: el centenar, 1,50 pessetes

ADVERTIMENT: En les comandes de *Bones Llavors* o *Lectures populars*, no cal indicar-ne els títols; n'hi ha prou d'assenyalar els números d'ordre corresponents (tot advertint a quina de les dues col·leccions pertanyen els que vulguin adquirir).

FOMENT DE PIETAT

Duran i Bas, 11 :: Telèfon 17605

BARCELONA

COL·LEGIALS

El més extens assortiment en
Impermeables, Capes, Trinxeres,
Abrics cauxutats estampats

CASA ROSICH

Casa fundada l'any 1850

Ronda de Sant Pere, 7 :: Tapineria, 33
Avinguda Portal de l'Àngel, 25

Tresor de la Llengua, de les Tradicions i de la Cultura popular de Catalunya

per

A. GRIERA

Vol. I: A - Azoics

Vol. II: Babaïar - Buvor

Vol. III: Ca! - Cavegol

Vol. IV: Caveguell - Cutxilla

Cada volum en 4.t passa
de tres-centes pàgines.

Preu de cada volum: 30 pessetes

Pot adquirir-se a EDICIONS CATALUNYA S.
BARCELONA, Pl, 12, i a les principals llibreries

TRANSPORTS

ANDRÉS

PREUS REDUITS

SERVEI DIARI

SERVEI RÀPID DE DOMICILI A DOMICILI

AGÈNCIES:

BARCELONA: Ample, 24 - Telèfon 21505.

VALÈNCIA: Santa Eulàlia, 10 - Telèfon 12866.

ALACANT: JOSEP BAUZÀ - Passeig Màrtires, 17 - Tel. 1517

PALMA: Galera, 5 - Telèfon 2227 (La Nova Balear)

Fidel Rodríguez. — Bot, 33

FRANQUEO
CONCERTADO

CATALUNYA SOCIAL
Carrer del Pl, 12, pral.
BARCELONA